

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, exclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable asAdvertisements.

Communications should be paid post to receive attention

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

POINT PEDRO—Rev. E. J. ROBINSON.

CATTAVELY—Mr. J. WHITE.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SOX

KANDY—Mr. L. LAWTON.

TRANQUEBAR—Mr. JEDDIAH ADAMS.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MEYER.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

ISLE OF FRANCE—Mr. GEORGE COX.

நாற்சமைய கோளரி.

அ. ம. காண்டம்.—முற்ற பிரிவு.

ஐந்தாவது வாமன் அவதாரம்.

அந்த வாமன் அவதாரமாவது, மாவலியைக்கொல்லக் காசிபனுந் தீர்த்துத் தந்தை தாயாக வாமன் அவதாரத்துக்குக் காணாமாயினதாம். அந்த மாவலியென்னும் ஓர் அசுரன் தவத்தினால் மேலான வரங்களைப் பெற்று அதிக பராக்ஷரியாய்ப் பூமி பாதலஞ் சுவர்க்கமாகிய மூலவகுத்தினையுந்தளரணைக்குப்படுத்தி அன்புகொண்டு வருகையில் விஷ்ணுவாவனவர் தெய்வேந்தியனுக்காகப் பூமியிலே பிரம குலத்தில் வாமன் அவதாரம்பண்ணினார். அவனை அழிக்கிறதற்கு விஷ்ணு துள்ளப் பிராமணனுக்கு அவதாரம் மாவலிசுட்டவந்து அவனை வெகு வாய்ப் புகழ்ந்து தனக்கு முன்பு நில்லம் பிச்சையாகக் கட்டவே மாவலி அளந்துகொள்ளச் சொன்னான். அப்போது விஷ்ணு மகா உன்னத வடிவாகிய பூமி பாதாள சுவர்க்கம் முழுவதையும் ஈரடியாக அளந்துகொண்டு முற்றும் அடிக்கு இடமில்லாதபடியிலேவே மாவலியின் சிர்சின் மேற் காலவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலே இருத்திப்போட்டான் என்பதைக் குறித்துச் சொல்லிய விரும்புதமாவது.

குட்டையனும்முன்றமண்டரவேண்டி மாவலியுக்குக் கொடுக்கிறதற்கிணைசங்கடத்து குற்றநுவனண்டமேல்வரம் நிரப்புகின்ற பேருருவாய்க் கொள்ளையிடரியாமுண்டா—டுண்டையனுவற்கலவேகொடுத்தும்மாவலியரசு நிலத்தினையோண்டதுண்டு நிலவென்றதான் விமலம்பையாரடி யாலளங்குவெளிடுகிறதானையுடையாவென்று—சிட்டர் கிறி போற்புகழ் விண்டவந்தையெண்டநடர்நர் திரை கடல் சூழவாணிபோலத்திரைமெனவென்றவந்தரு மேல்மேகவெளியாமாவலியின் செங்கோற்கிறிந்நததுண்டா—இட்டரெல்லாஞ்சுபுத்தித்துக்கேகோய்ப்தெழுத்திருந்து மாவலியைச்சிறுடித்தாள மிணைமுத்தம்மில்லாத பார்பிரமயேவேடுவென்றறினாக்கியுருவரலோமே.

என்பதில், ஸரி விஷ்ணு காசிபனுக்கு அவர் பெண்சாதி திதிக்கும் பின்னாய்ப் பிறந்து வளர்ந்து நீதியோடே இராச்சியமாய்ப்பண்ணின மாவலியைச் சக்கரவர்த்திக்கு முன்பாகக் குள்ளப் பிராமணனும் வந்து முன்றடியுடன் பிச்சைகொட்டு அவன் கொடுக்கச்சம்மித்தப்போது இவர் விச்சுருகுபெடுத்தபுது பூமியை ஒரு அடியும் ஆகாமத்தவ இரண்டாமடியும் அக அளந்து முன்றடிமேட்கட்டமேற்கேயென்கையிலே மாவலி தன்வலையைக் காண்பித்தான். அப்போது அவன் தலையின்மேல் இவர் தம்முடைய பாதத்தை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அமிழ்த்திப்

போட்டாரென்பது வாமனவதாரம். ஆனால் வாமன் இப்படி ஆகாமத்தவம் படுத்த நீண்ட விசுவருபமெடுத்த மாவலியின் இராச்சியத்தைக் கொள்ளையிட நியாமுண்டா? மாவலி தனக்குத்திரே பிச்சைக்குவந்த வாமனனுக்குடியிய இவர் பின்பு படுத்த நீண்ட விசுவருபனுக்குப் பிச்சைகொடுக்கவில்லையா? பின்னையும் மாவலி பூமியையே ஆண்டதுண்டு. பூமியின் பெரியோர்களெல்லாம் தாங்கள் சொல்லுகிறதின்னதென்று அறியாத கிரிப்பின் வனகணப்போல ஸரி விஷ்ணு மண்ணைநடநாள் விண்ணைநடபாதுமுடையவனென்று. மெச்சுகிறதற்கு ஆகாயத்தை ஏன் அளந்தார். கடலுக்குலகத்தைப்போல்தியாகமென்று கொடுக்கிறதற்கு மேல்மேலே ஆகாயமும் மாவலியின் செங்கோலின் கீழிருந்ததுண்டா? இல்லையென்றால் சத்தியத்தின்மேல் அன்புடையவர்களெல்லாம் அதைக்காப்பாற்றுகிறதற்கு எவோபித்தெழுந்திருக்கே. இப்படிக்கொத்த பிற்றறுதல மெய்யாகவேண்ணி நம்புவதெத்தவனோ ஸுத்தனமுள்ள அக்கியானமென்று புத்திமான்கள் யோசித்திருந்தோருள்கட்டவார்கள்.

கவனிப்பு.—நீதியோடே இராச்சியமாய்ப்பண்ணின மாவலிச் சக்கரவர்த்தி யோசேப்பை எகிப்தின்மேல் துரையாக்கிச் சென்றதில் நேற்றியான தணமுள்ளவையிருந்து பார்வாகுமவேணும். மணம் பணிந்த வாமனன் அல்லது துள்ளப் பிராமணனுள் விஷ்ணு பார்வாவை ஆசிவத்தித் யாக்கோப்பாகவேணும். வாமனன் முன்றடியுடன் பிச்சைகொடுத்த யாக்கோப்பும்முடைய தடுமப்பத்தோடே கோசேனதேசத்திலே குடியிருக்கப் பார்வாவைக் கேட்டுக்கொண்டதாகவேணும். க. மோசே சக. அதி. ௩௮—சரு. சௌ. எ. ச. ௫. க. வாமனன் விசுவருபமெடுத்ததும் பூமியை ஒரு அடியாகவும் ஆகாததை இரண்டாம் அடியாகவும் அளந்ததும் யாக்கோப்புடைய புத்திரர் மித்தியும் பழகி ஏராளமாகி எகிப்தியருக்கு வதனமுண்டாக அவர்களைப் பார்த்திலும் பெரிய சனமாய் பெருகிப்போனதினாலே கோசேன தேசத்தை மார்த்திரஸில் எகிப்து தேசத்தைமேல்வரம் கிரிப்படுத்தவேணும். உ. மோசே. ௧. அதி. ௧. ௧௬, ௧௭, ௧௮, ௧௯, ௨௦, ௨௧, ௨௨, ௨௩, ௨௪, ௨௫, ௨௬, ௨௭, ௨௮, ௨௯, ௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௩௪, ௩௫, ௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦, ௪௧, ௪௨, ௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬, ௪௭, ௪௮, ௪௯, ௫௦, ௫௧, ௫௨, ௫௩, ௫௪, ௫௫, ௫௬, ௫௭, ௫௮, ௫௯, ௬௦, ௬௧, ௬௨, ௬௩, ௬௪, ௬௫, ௬௬, ௬௭, ௬௮, ௬௯, ௭௦, ௭௧, ௭௨, ௭௩, ௭௪, ௭௫, ௭௬, ௭௭, ௭௮, ௭௯, ௮௦, ௮௧, ௮௨, ௮௩, ௮௪, ௮௫, ௮௬, ௮௭, ௮௮, ௮௯, ௯௦, ௯௧, ௯௨, ௯௩, ௯௪, ௯௫, ௯௬, ௯௭, ௯௮, ௯௯, ௧௦௦, ௧௦௧, ௧௦௨, ௧௦௩, ௧௦௪, ௧௦௫, ௧௦௬, ௧௦௭, ௧௦௮, ௧௦௯, ௧௧௦, ௧௧௧, ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨௦, ௧௨௧, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪, ௧௨௫, ௧௨௬, ௧௨௭, ௧௨௮, ௧௨௯, ௧௩௦, ௧௩௧, ௧௩௨, ௧௩௩, ௧௩௪, ௧௩௫, ௧௩௬, ௧௩௭, ௧௩௮, ௧௩௯, ௧௪௦, ௧௪௧, ௧௪௨, ௧௪௩, ௧௪௪, ௧௪௫, ௧௪௬, ௧௪௭, ௧௪௮, ௧௪௯, ௧௫௦, ௧௫௧, ௧௫௨, ௧௫௩, ௧௫௪, ௧௫௫, ௧௫௬, ௧௫௭, ௧௫௮, ௧௫௯, ௧௬௦, ௧௬௧, ௧௬௨, ௧௬௩, ௧௬௪, ௧௬௫, ௧௬௬, ௧௬௭, ௧௬௮, ௧௬௯, ௧௭௦, ௧௭௧, ௧௭௨, ௧௭௩, ௧௭௪, ௧௭௫, ௧௭௬, ௧௭௭, ௧௭௮, ௧௭௯, ௧௮௦, ௧௮௧, ௧௮௨, ௧௮௩, ௧௮௪, ௧௮௫, ௧௮௬, ௧௮௭, ௧௮௮, ௧௮௯, ௧௯௦, ௧௯௧, ௧௯௨, ௧௯௩, ௧௯௪, ௧௯௫, ௧௯௬, ௧௯௭, ௧௯௮, ௧௯௯, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௦௨, ௨௦௩, ௨௦௪, ௨௦௫, ௨௦௬, ௨௦௭, ௨௦௮, ௨௦௯, ௨௧௦, ௨௧௧, ௨௧௨, ௨௧௩, ௨௧௪, ௨௧௫, ௨௧௬, ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௧௯, ௨௨௦, ௨௨௧, ௨௨௨, ௨௨௩, ௨௨௪, ௨௨௫, ௨௨௬, ௨௨௭, ௨௨௮, ௨௨௯, ௨௩௦, ௨௩௧, ௨௩௨, ௨௩௩, ௨௩௪, ௨௩௫, ௨௩௬, ௨௩௭, ௨௩௮, ௨௩௯, ௨௪௦, ௨௪௧, ௨௪௨, ௨௪௩, ௨௪௪, ௨௪௫, ௨௪௬, ௨௪௭, ௨௪௮, ௨௪௯, ௨௫௦, ௨௫௧, ௨௫௨, ௨௫௩, ௨௫௪, ௨௫௫, ௨௫௬, ௨௫௭, ௨௫௮, ௨௫௯, ௨௬௦, ௨௬௧, ௨௬௨, ௨௬௩, ௨௬௪, ௨௬௫, ௨௬௬, ௨௬௭, ௨௬௮, ௨௬௯, ௨௭௦, ௨௭௧, ௨௭௨, ௨௭௩, ௨௭௪, ௨௭௫, ௨௭௬, ௨௭௭, ௨௭௮, ௨௭௯, ௨௮௦, ௨௮௧, ௨௮௨, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௮௫, ௨௮௬, ௨௮௭, ௨௮௮, ௨௮௯, ௨௯௦, ௨௯௧, ௨௯௨, ௨௯௩, ௨௯௪, ௨௯௫, ௨௯௬, ௨௯௭, ௨௯௮, ௨௯௯, ௩௦௦, ௩௦௧, ௩௦௨, ௩௦௩, ௩௦௪, ௩௦௫, ௩௦௬, ௩௦௭, ௩௦௮, ௩௦௯, ௩௧௦, ௩௧௧, ௩௧௨, ௩௧௩, ௩௧௪, ௩௧௫, ௩௧௬, ௩௧௭, ௩௧௮, ௩௧௯, ௩௨௦, ௩௨௧, ௩௨௨, ௩௨௩, ௩௨௪, ௩௨௫, ௩௨௬, ௩௨௭, ௩௨௮, ௩௨௯, ௩௩௦, ௩௩௧, ௩௩௨, ௩௩௩, ௩௩௪, ௩௩௫, ௩௩௬, ௩௩௭, ௩௩௮, ௩௩௯, ௩௪௦, ௩௪௧, ௩௪௨, ௩௪௩, ௩௪௪, ௩௪௫, ௩௪௬, ௩௪௭, ௩௪௮, ௩௪௯, ௩௫௦, ௩௫௧, ௩௫௨, ௩௫௩, ௩௫௪, ௩௫௫, ௩௫௬, ௩௫௭, ௩௫௮, ௩௫௯, ௩௬௦, ௩௬௧, ௩௬௨, ௩௬௩, ௩௬௪, ௩௬௫, ௩௬௬, ௩௬௭, ௩௬௮, ௩௬௯, ௩௭௦, ௩௭௧, ௩௭௨, ௩௭௩, ௩௭௪, ௩௭௫, ௩௭௬, ௩௭௭, ௩௭௮, ௩௭௯, ௩௮௦, ௩௮௧, ௩௮௨, ௩௮௩, ௩௮௪, ௩௮௫, ௩௮௬, ௩௮௭, ௩௮௮, ௩௮௯, ௩௯௦, ௩௯௧, ௩௯௨, ௩௯௩, ௩௯௪, ௩௯௫, ௩௯௬, ௩௯௭, ௩௯௮, ௩௯௯, ௪௦௦, ௪௦௧, ௪௦௨, ௪௦௩, ௪௦௪, ௪௦௫, ௪௦௬, ௪௦௭, ௪௦௮, ௪௦௯, ௪௧௦, ௪௧௧, ௪௧௨, ௪௧௩, ௪௧௪, ௪௧௫, ௪௧௬, ௪௧௭, ௪௧௮, ௪௧௯, ௪௨௦, ௪௨௧, ௪௨௨, ௪௨௩, ௪௨௪, ௪௨௫, ௪௨௬, ௪௨௭, ௪௨௮, ௪௨௯, ௪௩௦, ௪௩௧, ௪௩௨, ௪௩௩, ௪௩௪, ௪௩௫, ௪௩௬, ௪௩௭, ௪௩௮, ௪௩௯, ௪௪௦, ௪௪௧, ௪௪௨, ௪௪௩, ௪௪௪, ௪௪௫, ௪௪௬, ௪௪௭, ௪௪௮, ௪௪௯, ௪௫௦, ௪௫௧, ௪௫௨, ௪௫௩, ௪௫௪, ௪௫௫, ௪௫௬, ௪௫௭, ௪௫௮, ௪௫௯, ௪௬௦, ௪௬௧, ௪௬௨, ௪௬௩, ௪௬௪, ௪௬௫, ௪௬௬, ௪௬௭, ௪௬௮, ௪௬௯, ௪௭௦, ௪௭௧, ௪௭௨, ௪௭௩, ௪௭௪, ௪௭௫, ௪௭௬, ௪௭௭, ௪௭௮, ௪௭௯, ௪௮௦, ௪௮௧, ௪௮௨, ௪௮௩, ௪௮௪, ௪௮௫, ௪௮௬, ௪௮௭, ௪௮௮, ௪௮௯, ௪௯௦, ௪௯௧, ௪௯௨, ௪௯௩, ௪௯௪, ௪௯௫, ௪௯௬, ௪௯௭, ௪௯௮, ௪௯௯, ௫௦௦, ௫௦௧, ௫௦௨, ௫௦௩, ௫௦௪, ௫௦௫, ௫௦௬, ௫௦௭, ௫௦௮, ௫௦௯, ௫௧௦, ௫௧௧, ௫௧௨, ௫௧௩, ௫௧௪, ௫௧௫, ௫௧௬, ௫௧௭, ௫௧௮, ௫௧௯, ௫௨௦, ௫௨௧, ௫௨௨, ௫௨௩, ௫௨௪, ௫௨௫, ௫௨௬, ௫௨௭, ௫௨௮, ௫௨௯, ௫௩௦, ௫௩௧, ௫௩௨, ௫௩௩, ௫௩௪, ௫௩௫, ௫௩௬, ௫௩௭, ௫௩௮, ௫௩௯, ௫௪௦, ௫௪௧, ௫௪௨, ௫௪௩, ௫௪௪, ௫௪௫, ௫௪௬, ௫௪௭, ௫௪௮, ௫௪௯, ௫௫௦, ௫௫௧, ௫௫௨, ௫௫௩, ௫௫௪, ௫௫௫, ௫௫௬, ௫௫௭, ௫௫௮, ௫௫௯, ௫௬௦, ௫௬௧, ௫௬௨, ௫௬௩, ௫௬௪, ௫௬௫, ௫௬௬, ௫௬௭, ௫௬௮, ௫௬௯, ௫௭௦, ௫௭௧, ௫௭௨, ௫௭௩, ௫௭௪, ௫௭௫, ௫௭௬, ௫௭௭, ௫௭௮, ௫௭௯, ௫௮௦, ௫௮௧, ௫௮௨, ௫௮௩, ௫௮௪, ௫௮௫, ௫௮௬, ௫௮௭, ௫௮௮, ௫௮௯, ௫௯௦, ௫௯௧, ௫௯௨, ௫௯௩, ௫௯௪, ௫௯௫, ௫௯௬, ௫௯௭, ௫௯௮, ௫௯௯, ௬௦௦, ௬௦௧, ௬௦௨, ௬௦௩, ௬௦௪, ௬௦௫, ௬௦௬, ௬௦௭, ௬௦௮, ௬௦௯, ௬௧௦, ௬௧௧, ௬௧௨, ௬௧௩, ௬௧௪, ௬௧௫, ௬௧௬, ௬௧௭, ௬௧௮, ௬௧௯, ௬௨௦, ௬௨௧, ௬௨௨, ௬௨௩, ௬௨௪, ௬௨௫, ௬௨௬, ௬௨௭, ௬௨௮, ௬௨௯, ௬௩௦, ௬௩௧, ௬௩௨, ௬௩௩, ௬௩௪, ௬௩௫, ௬௩௬, ௬௩௭, ௬௩௮, ௬௩௯, ௬௪௦, ௬௪௧, ௬௪௨, ௬௪௩, ௬௪௪, ௬௪௫, ௬௪௬, ௬௪௭, ௬௪௮, ௬௪௯, ௬௫௦, ௬௫௧, ௬௫௨, ௬௫௩, ௬௫௪, ௬௫௫, ௬௫௬, ௬௫௭, ௬௫௮, ௬௫௯, ௬௬௦, ௬௬௧, ௬௬௨, ௬௬௩, ௬௬௪, ௬௬௫, ௬௬௬, ௬௬௭, ௬௬௮, ௬௬௯, ௬௭௦, ௬௭௧, ௬௭௨, ௬௭௩, ௬௭௪, ௬௭௫, ௬௭௬, ௬௭௭, ௬௭௮, ௬௭௯, ௬௮௦, ௬௮௧, ௬௮௨, ௬௮௩, ௬௮௪, ௬௮௫, ௬௮௬, ௬௮௭, ௬௮௮, ௬௮௯, ௬௯௦, ௬௯௧, ௬௯௨, ௬௯௩, ௬௯௪, ௬௯௫, ௬௯௬, ௬௯௭, ௬௯௮, ௬௯௯, ௭௦௦, ௭௦௧, ௭௦௨, ௭௦௩, ௭௦௪, ௭௦௫, ௭௦௬, ௭௦௭, ௭௦௮, ௭௦௯, ௭௧௦, ௭௧௧, ௭௧௨, ௭௧௩, ௭௧௪, ௭௧௫, ௭௧௬, ௭௧௭, ௭௧௮, ௭௧௯, ௭௨௦, ௭௨௧, ௭௨௨, ௭௨௩, ௭௨௪, ௭௨௫, ௭௨௬, ௭௨௭, ௭௨௮, ௭௨௯, ௭௩௦, ௭௩௧, ௭௩௨, ௭௩௩, ௭௩௪, ௭௩௫, ௭௩௬, ௭௩௭, ௭௩௮, ௭௩௯, ௭௪௦, ௭௪௧, ௭௪௨, ௭௪௩, ௭௪௪, ௭௪௫, ௭௪௬, ௭௪௭, ௭௪௮, ௭௪௯, ௭௫௦, ௭௫௧, ௭௫௨, ௭௫௩, ௭௫௪, ௭௫௫, ௭௫௬, ௭௫௭, ௭௫௮, ௭௫௯, ௭௬௦, ௭௬௧, ௭௬௨, ௭௬௩, ௭௬௪, ௭௬௫, ௭௬௬, ௭௬௭, ௭௬௮, ௭௬௯, ௭௭௦, ௭௭௧, ௭௭௨, ௭௭௩, ௭௭௪, ௭௭௫, ௭௭௬, ௭௭௭, ௭௭௮, ௭௭௯, ௭௮௦, ௭௮௧, ௭௮௨, ௭௮௩, ௭௮௪, ௭௮௫, ௭௮௬, ௭௮௭, ௭௮௮, ௭௮௯, ௭௯௦, ௭௯௧, ௭௯௨, ௭௯௩, ௭௯௪, ௭௯௫, ௭௯௬, ௭௯௭, ௭௯௮, ௭௯௯, ௮௦௦, ௮௦௧, ௮௦௨, ௮௦௩, ௮௦௪, ௮௦௫, ௮௦௬, ௮௦௭, ௮௦௮, ௮௦௯, ௮௧௦, ௮௧௧, ௮௧௨, ௮௧௩, ௮௧௪, ௮௧௫, ௮௧௬, ௮௧௭, ௮௧௮, ௮௧௯, ௮௨௦, ௮௨௧, ௮௨௨, ௮௨௩, ௮௨௪, ௮௨௫, ௮௨௬, ௮௨௭, ௮௨௮, ௮௨௯, ௮௩௦, ௮௩௧, ௮௩௨, ௮௩௩, ௮௩௪, ௮௩௫, ௮௩௬, ௮௩௭, ௮௩௮, ௮௩௯, ௮௪௦, ௮௪௧, ௮௪௨, ௮௪௩, ௮௪௪, ௮௪௫, ௮௪௬, ௮௪௭, ௮௪௮, ௮௪௯, ௮௫௦, ௮௫௧, ௮௫௨, ௮௫௩, ௮௫௪, ௮௫௫, ௮௫௬, ௮௫௭, ௮௫௮, ௮௫௯, ௮௬௦, ௮௬௧, ௮௬௨, ௮௬௩, ௮௬௪, ௮௬௫, ௮௬௬, ௮௬௭, ௮௬௮, ௮௬௯, ௮௭௦, ௮௭௧, ௮௭௨, ௮௭௩, ௮௭௪, ௮௭௫, ௮௭௬, ௮௭௭, ௮௭௮, ௮௭௯, ௮௮௦, ௮௮௧, ௮௮௨, ௮௮௩, ௮௮௪, ௮௮௫, ௮௮௬, ௮௮௭, ௮௮௮, ௮௮௯, ௮௯௦, ௮௯௧, ௮௯௨, ௮௯௩, ௮௯௪, ௮௯௫, ௮௯௬, ௮௯௭, ௮௯௮, ௮௯௯, ௯௦௦, ௯௦௧, ௯௦௨, ௯௦௩, ௯௦௪, ௯௦௫, ௯௦௬, ௯௦௭, ௯௦௮, ௯௦௯, ௯௧௦, ௯௧௧, ௯௧௨, ௯௧௩, ௯௧௪, ௯௧௫, ௯௧௬, ௯௧௭, ௯௧௮, ௯௧௯, ௯௨௦, ௯௨௧, ௯௨௨, ௯௨௩, ௯௨௪, ௯௨௫, ௯௨௬, ௯௨௭, ௯௨௮, ௯௨௯, ௯௩௦, ௯௩௧, ௯௩௨, ௯௩௩, ௯௩௪, ௯௩௫, ௯௩௬, ௯௩௭, ௯௩௮, ௯௩௯, ௯௪௦, ௯௪௧, ௯௪௨, ௯௪௩, ௯௪௪, ௯௪௫, ௯௪௬, ௯௪௭, ௯௪௮, ௯௪௯, ௯௫௦, ௯௫௧, ௯௫௨, ௯௫௩, ௯௫௪, ௯௫௫, ௯௫௬, ௯௫௭, ௯௫௮, ௯௫௯, ௯௬௦, ௯௬௧, ௯௬௨, ௯௬௩, ௯௬௪, ௯௬௫, ௯௬௬, ௯௬௭, ௯௬௮, ௯௬௯, ௯௭௦, ௯௭௧, ௯௭௨, ௯௭௩, ௯௭௪, ௯௭௫, ௯௭௬, ௯௭௭, ௯௭௮, ௯௭௯, ௯௮௦, ௯௮௧, ௯௮௨, ௯௮௩, ௯௮௪, ௯௮௫, ௯௮௬, ௯௮௭, ௯௮௮, ௯௮௯, ௯௯௦, ௯௯௧, ௯௯௨, ௯௯௩, ௯௯௪, ௯௯௫, ௯௯௬, ௯௯௭, ௯௯௮, ௯௯௯, ௧௦௦௦.

அந்தப் பாகராம அவதாரமாவது, விஷ்ணு சமதக்கினிக்ரீயோனாகவேலிக்குப் பாகராமனென்ற புத்திரனுக்குப் பிறந்தானாம். காந்த விரியார்க்கணன்பேரிலே சண்டைக்குப்போய் அவனையுட்கொன்றுபோட்டுத் தன் தகப்பனுக்குக் காடுதெருவைக் கொண்டுபோனதாம். அந்த இராசாவனுடைய குமாரர்கள் இப்படி பணைகய்து தீர்த்துக்கொள்ளத்தக்கதாகவந்து சமதக்கினியினுடைய பசுவை வலுவந்தாமக் ஒட்டிக்கொண்டுபோனதினாலே பாகராமன் காந்தவிரியார்க்கணனோடே புத்தம் பண்ணி அவனைச் சங்கிரித்துப் பசுவை ஒட்டிக்கொண்டுபோன தகப்பன்கையில் ஒப்பித்தானாம். பின்னது காந்தவிரியார்க்கணன் குமாரர்கள் பழி வாங்குகிறதற்குவந்து சமதக்கினியினுடைய சீரணை வேட்டிப்போட்டார்கள். அப்போது பூருவகாலத்தில் சூரிய வம்மிசத்தில் அவதாரித்த சத்திரியர்கள்

கள் சமதக்கினியினுடைய பிரமதலத்தவர்களுக்கும் இங்குக்கணசெய்தும் அவர்களுக்கேயுரிய வேதகருமங்களைத்தாமே முற்றப்பட்டு நடப்பித்தும் பிராருதல ஆசாரங்களைக் கெடுத்தும் மனச்செருக்குற்றிருந்தார்கள். அப்போது விஷ்ணுவாவனவர் சமதக்கினிபுதலவகுதிய பரிசாரமனும் அவதரித்தவர்க்கு மயமூலினால் முன்னந்தற்பிப்பதுபோல அந்தச் சத்திரியரையும் அவரின் சனித்துவம்பட்ட புத்திரபரந்திரர்களையும் இருபத்தொரு இராசாக்களையுஞ் சங்கிரித்துநோன்றித் தகப்பன் தனக்குச் சொல்லியிருந்த பிரகாரம் தன்னைப்பற்றி ரேணுகாதெய்யென்கிற தூதையுஞ் சகோதரர்களையுஞ் கொன்று போட்டான்வென்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதுவும் பரமதெய்வத்தின் நடப்படியாமோ. இப்படித்தான் விஷ்ணு இரட்சிக்கிற இயோக்கியமானதொழிலென்று யோசித்துப் பார்த்திருந்ததைக் குறித்துச் சொல்லியது யாதென்றால், பரிசாரம் அவதாரம் அரசரால் தாழ்த்தப்பட்ட பார்ப்பார்க்கியத்தியும் அவ்வரசரைக்கொல்ல விஷ்ணு சமதக்கினியும் இரேணுகையுந் தந்தையாகப் பாகராம அவதாரம் பண்ணினாரென்றும், பெரிய புராணத்தில் சீவனுடைய துமாரன் சுப்பிரமணியன் சமணர் முதலானோர் சமையங்களை அழிக்கவஞ் சிவசமையத்தை எடுத்து நிறுத்தவும் சோனரிப்பிராமணன் சீவபகுவரையார் சொன்னபிரி பவதிரியர் வயிற்றில் திருஞானசம்பந்தமுத்தியார் அவதாரம்பண்ணினார் என்று சொல்லியிருக்கிறவகன்றிசிறித்தமேயியான சரித்திரங்கள் இருக்கிறதாகக் காணுதோ? பின் புதாழ்த்தப்பட்ட பார்ப்பார் அல்லது சமணர் மதமாய்ப்போன தழகன் தானீதின் விட்டைவிட்டு மர விறகு இலரவேலின் பத்திக்கோத்திரமும் அவர்களைத் தாழ்த்தின அரசர் அவர்களை நீச ஆரவரங்களைக் கிழ்த்தவிட்டுமேயோபெயர்முதலான இலரவேலின் இராசாக்களும் இவர்களைக் கொன்று பாகராமன் இவர்களை இவர்கள் வள்கிவந்துநன்றும் தங்களை நீச ஆரதனையிய மித்தியும் ஈசமாய்ப் போவார்களென்று தீர்க்கதரிசனைச் சொன்ன தீர்க்கதரிசிகளுநாவெனும் போலக் காணுதோ. க. இராசா. 1௩. அதி. 1௪, ௨௪—௩௩, ௩௪, ௩௫, ௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦, ௪௧, ௪௨, ௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬, ௪௭, ௪௮, ௪௯, ௫௦, ௫௧, ௫௨, ௫௩, ௫௪, ௫௫, ௫௬, ௫௭, ௫௮, ௫௯, ௬௦, ௬௧, ௬௨, ௬௩, ௬

ரிசமித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கட்டடவா சீக்கிரமா கப்பலென்கொண்டு வந்தனும். ஒருவேளை இப் போழிக்குகிற நோத்தாரிலுமார்ல் அவனோ தள்ள ப்பட்டு, அவர்களுக்குக்குரியாய்ப்பிரமாணங்களை அறிந்த வேறு சில நோத்தாரிலுமார்ல் சிபிக்கப்பட்டு வார்கள். அத்துவக்காத்தமார், பரங்கிராமிமார் மு தைய சரியாய்ப்பிரமாணங்களை அறிந்தவர்களைத் த விர மறுத்துப் போட்டுத்தாரில் வேலை கேட்குத் சக லரும் தங்கள் சாமாந்தியத்தைப் பற்றிச் சோதி க்கப்பட்டுத் தோதப்பியவர்களிடமிருந்து தத்துவ ம் பெற்றுக்கொள்வதுமன்றி அந்தத் துஸ்திரிக்க ட்கோட்டைச்சேர்க்குச் சக்கிரேத்தாரிடமிருந்துவ ருத்திருந்து வருத்து செடுத்துப்பிக்காததென்றும் க ட்டகரையை வாங்கவேண்டும். இருபத்தொருவது ித்து மேற்பட்டதே தோதப்பியவர்களிடமிருந்து தத்துவ ம் பெற்றுக்கொள்வதுமன்றி அந்தப்பட்டவர்கள் ஒருவரும் வேலைக்கேட்கப்படாது.

நோத்தாரிலுமாணப்பற்றி நிரூபிக்கப்பட்டுவரு து கட்டடவாக்கேட்கத்தான் ஸுன்றும் நாலாம் நிரீவு களாவன;

1. கூடா, இன்னமும் நிரூபிக்கப்படுகிறதாவது—இ க்கட்டடவா நிரூபித்தல் ஊரிலே வேலைக்கொண்டு வலுக்கிவா ஆரம்பித்ததன்மீதிரோ, சுப்பிரிங்கோட் டித் நோத்தாரிமார், அல்லது இருபத்தொருவதுக்கு மேற்பட்டவர்களாய், யாதோரு நோத்தாரிசிடம் உ டன்பட்டக்கைச் சட்டெழுதிக்கொடுத்து ஸுன்றவரு ட்டம் அவர் கீழிருந்து வேலைபாரி, தாங்கள் நோத் தாரிக் வேலைபார்க்கத் தகுதியான சாமாந்தியமுன் னவர்களேற்று சோதிக்கப்பட்டுத் தத்துவம் பெற் றவர்களுமேயன்றி மற்றவரென்கிலும் இவ்ுல பார்த்துத் தள்ளுவர்களல்ல.

2. கூடா, இன்னமும் நிரூபிக்கப்படுகிறதாவது—சு ப்நிங்கோட்டுக் காலையினாலும் ஸுன்றவருட்கீழ் த் நோத்தாரிசிடம் கீழ்வேலையுமிசைவர்களுமுத லீவா, மற்றபடி இருபத்தொரு வயதுக்கு மேற்பட்ட வர்களாய், நோத்தாரிலே வேலைவாய அதிக கவன மாயும் நானையவாகவும் பார்க்கக்கூடிய போதிய சா மாதத்தியமும் கெட்டிருத்தலும் உள்ளவர்களாய்க்கா ணப்பட்டுச் சம்பலிக்கும், இராசத்தியின் அப்புக்கா த்து அல்லது அவரிடம் பாபாபரிக்கிற அப்புக்காத்த டுக்களைக் கெட்டியாய்ச் சோதனைபண்ணி அவ ர்களைப்பற்றிக் கோவாந்தோசாதித்தவர்களுக்கு இறுப்போடுத்துப்பண்ணி அவர்களை நோத்தாரிசு மாராக ரிசமிக்கப்பட்டு ஏதுச்செய்யவேண்டியது.

யாழ்ப்பாணம்.

சுப்பிரிங்கோடு—தூதாரணம், ஆண்டின் முத லாங்க கந்தாயத்துச் சுப்பிரிங்கோடு இதனேத்துரு க் தைமாய்ச் பதினாநூற்றாண்டுத் செவ்வாய்ச்சித் து மைய யாழ்ப்பாணத்திலும், மாசிமாதம் பதினொன்றி தேதி சலாந்திலும் கட்டப்படு.

மிசியோனார்—பிரதிட்ட காத்திரைகை மாகம் பதி னாநூற்றாண்டுத் தையக்கொண்டதான காதிரைகை கணம்போருந்தய கோய்சிற்றன் ஐயரிடம் இருந்து வருகை. தமக்குக் கருத் சாற்றி அதிகப்பட்டிருக் குதன்றும், ஊர்க்குக்கே மாரம் இருபத்தாறுநிதேதி தாமுத் சமுசாரமும் அமெரிக்காவுக்குச் சப்பிலேறு இருக்கிறதேனன்றும் எழுதியவந்தது.

உத்தியோகம் இடம் மாறுதல்.—யாழ்ப்பாணத்துக் கோட்டைக்கு டாக்ருத்தாரும் இருக்கின்ற டையிலே னையார், டாக்ருத்தார் காயிறன் என்பவரும் இடத்தி றுக்குத் தாலுக்குப் போகிறதாகவும், டாக்ருத்தார் தோ ணை என்பவர் துவலையெல்லியிலிருந்து யாழ்ப்பா ணைவர இருக்கிறதாகவும் ஒரு பேச்சுண்டு.

மதுரை.

வேதுகாலத்து நானாயம்.—மதுரையிலிருந்து ஒரு வர் எமக்கேழுதேனி செய்தியாவது. கற்பித்தான் கோலில் என்பவர் ஸ்கெரிட்டுமொருநாள் வாங்கித் த்போது, இச்செலவு கள்ளிகோட்டைக்குக் கிட்டி மோமனாம் ஒரு ஆற்றில் வேட்டையெடுத்துக் கிரித்து ப மும் நானாயங்களை மெய்க்குத் காட்டினார், அவை களிறு சில மேதம்பு புதிதபோலவும் அது இறையை க்குத் ஆயிரத்தெண்ணூறு வரட்டத்திருந்தும் ஊரிலே சென்றுவந்தவரையும் அதிலுள்ள அட்சரங்களைலா மேதத்த தலம்பரமாயிருக்கின்றன. மேலும் இவ் தக் ஈசக்களை அச்சுடிப்பித்த குரோடியுமால், ரீரோ ணைனும் இராயுருடைய தவணைக் ஒவ்வொருபக்கத் திலும் மேதத்த தலம்பரமாயிருக்கின்றன. அதை ப்பிடித்து அந்தக் ஈசக்களோடு ஆண்டியும் அடிப ட்டதென்கேட்டையாய்கிரிந்து கொள்ளக்கூடியதாயி ருத்தது. சிலசாகசன் கிரிந்துவந்ததுகூடும் பிழிந்து வட்டத்திருமேற்பட்டதும் சிலது அதற்கு முப்பது அல்லது ஈற்றது வரட்டத்திருந்து கீழ்ப்பட்டதமா யிருக்கின்றன.

சென்னப்பட்டினம்.

மரணசங்கடம்.—வேலு வுடக்க காலமாக இவ் ல யாழ்ப்பாணத்திலே தேக் வைத்திருந்தவரும் அத்தம போதகனுமாயிருந்து சிறிஸ்துவின் சபைலிர்த்தக் காக வேத நாமம் அதிக கவலையுடன் பிரயாசப்பட்டுப் பிற்பாடு சோம்புக்கட்டிடம் போயிருந்து டாக்ரு த்தார் இலாகாச் ஐயருடைய மணலே போன மாகம் பத்தொன்பதாந் தேதி அழிந்துபோகின்ற இவ்வுலக வாவ்வை விட்டு அழியாது மேற்பாசாணத் பதவியிற் சோங்குவிட்டார். அவருக்கு மரணமாதக் சக்கிர மாய் வந்தாலும் அவர் சாகுத் தருணத்தில் அதிக சமாதான சேனக்கியுள்ளவராயும் மேற்பாச பத வியைக் காண வித்தியும் விருப்பற்றவராயிருந்தார். தான் இவ்வுலக இன்பக்கவனத் தமது நேசரு ட்ட கூடியவருமல்லாமல் இராட்சகர் பதவிக்குட் சேர்வது வாசிமேண்டுண்ணியித் தனக்குள்ள யா வற்றையும் ஆம், தன் சிவனையும் விசிறித்தரு த் தமராயிருந்தார். நீதிமரனுடைய மரணமேபோ ி. எனது முடிவு ரீதியானாலுடைய முடிவைப்போ டம் இருக்கட்டும், என்று சகலருத் சோல்லல இடமாய் இருக்கின்றன.

இந்த அம்மார் சாகுத் தருணத்தில் அவனுடைய கூடலிருந்து ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்க ஒரு அம்மாவைத் தழுவினதுபோல சேய்ச்சியாவது, நாங்கள் கன்று செசித்திருந்து சோதாரியாகி இலாகாச் அம்மாம் இவ்வுலகவிட்டு மறுவாழ்வு க்குப் போய்விட்டார். இவர் சிறிதநாள் தன்ப மாய் கீழ்நாலுந் நேற்றப்பின்மேலும் இரண்டுமேணி அளவுக்குத் அவன் சேத்துப்போவானென்று ஒரு வலுந் எண்ணவில்லை. அவனுடைய வயிற்றிலே சற்று இசையுக்கு இருந்ததற்குத் தீவிரத்தினுன்றும் வயிற்றிற் சோமாம் வளங்குத்துப்போட்டது. அவருத் தண்டான வயிற்றுக் கொழுவலையிலித்த ம் மேதத் உபத்திரவப்பட்டார். இரண்டுமேணிக்குப் பிற்பாடு சற்றே—மரணக்குறிக்கண்டதினால் வேடுகு டாக்ருத்தரை அமைப்பதற்குத், அவர் தம்மார் கூடி யாவலு மருந்தசெய்து பார்த்தும் ஒன்றிலும் கட்டுப் பட்டவில்லை. அன்றிமாதிரி எட்டுமணிமயலில் யா தாமெருந் வருத்துமில்லவாண்டியோல மரணமடைந் துவிட்டார். அவருக்கு அறிவுசேரே உண்டான கோதைக்கும் பேச்சுளவிலே சற்றுக் குறைவுபட் ட்காணவில்லை. எனக்குவந்த கடைசியாய் மரு ந்தசெய்த டாக்ருத்தருக்கு அசல் வந்ததைச் சொல் லுகிறோனென்பது அவர் சொல்லியிருந்த கடை சியாந்ததை. அவன் சாக இரண்டோரு மணித்தி மாலத்தக்குறும் தனக்கு வரப்போதும் மரணத்தைப் பற்றித் திட்டமாய் மட்டுக்கட்டினார். அவன் எ ங்களையிலடக்கற்று மேற்பாசத்தியும் போய்விட் டார். சுத்தகாக்கப்பட்டு அவனுடைய ஆலி அ ன்பென்னும் ஏதனிலே சந்தோஷமாய்ப் போயி ருக்கின்றது.

இராசாத்தியபரலன் என்னும் பேரையுடைய செ ன்ப்பட்டினத்துக் கிறிஸ்தவன் ஒருவன் இங்கோ த்திலிங்கு தேசத்துக்கு இச்செலவு போயிருந்தபோ டுது இங்கிலாந்து இராசாத்தி அலில்ம வந்ததைக் கண்டு, அவனுடைய உடைடைபாவணையையிப் பற்றி அவன் எழுதுகிறதாவது:

இராசாத்தியுடைய புறவுகோ உயர்ந்த கல்ல அ மூகியதான, இராசாத்தி நல்ல அமூகிய துவதியெ ன்று நான் நினைத்திருந்ததுமோசம். அவர்கள் றும் உயர்ந்த நிலையும், கட்டுப்பாடுள்ள சரீரமும் சி றற்பான மனையியும், தன் இராசாணையித்துக்குத் த குந்த உபேயும் உடுத்துகவருவானென்று நான் காத்தி ருந்தேன். அப்படி நான் காத்திருந்ததுமோசம் ஏனென்றால், பார்த்துக்கண்ட பரிந்துக்கதான உபே யுடைய அவன் உடுத்துவாரமால் பரும்படியான உபே யுக்களை அணிந்து வந்தான். அத்தேசங்களில் உள்ளவர்கள் எல்லாருக்கும் அகேமெருகு மூண்ட திர்.

சென்னப்பட்டினத்து இலெபென்சர் என்பவர் வி சோப்பு உத்தியோகத்தை மனதா விட்டுவிட்டதி லும், ஸுந்தோ கற்புத்தாலில் ஆட்கடக்கனாயிருந் த டெலிர் என்பவர் அவரிடத்திற்கு விசோப்பாக ரிசமிக்கப்பட்டார்.

தாங்கம்பாடி.

பிரதிட்ட காத்திரைகை மாகம் ஆளுந்தேதி செவ்வா ய்ச்சிமேலம சவாட்ட ச ஐயருடைய மணலே காலுத் சென்றுவிட்டார். அவன் தன்வையாரிந்தவர்கள் சகலருக்கும் ஒரு உத்தம சிமேகியுடைய இருந்தவருமன் றிப் பித்தானமாய் வறிய கிறிஸ்தவர்களுக்கும் வேத ன்மைய செய்துகொண்டு வந்தான். அவன் சாக ம் போழுவ வயது பின்னாது. விவரம்முடித்து இ ன்ணைக்குப் பதினொருமாம். பரபரனுடையவழிக லையும் இரசசியங்கனையும் அறியக்கூடியவரு?

சிங்கப்பூர்.

புலியின் கொடோம்.—போரது சாய்ந்தபின் வே ளிக்கட்டக்கடா அங்குலங்கொடோம் புலியினு ண்டாகிறதினால் அப்பலிவளை வேடிவைத்து அல் லது ஏதேனுமொரு உபாயமுத்திறு கொல்வதற்க்க வேட்டைக்காரரை அனுப்பும்படி, சிங்கப்பூர்ல் மக ராசா வங்காந்தரு மகராசாவுக்குகொரு அறிவித்துல் எழுதியவாசிப்பிருக்கிறமன்றி அத்தகான செலவு கள் ஏதேனண்டோ அவைகளைல்லாமல் கொடுக்கப் படுமென்றும் விரம்பரம்பண்ணியிருக்கிறார்.

கேதிரை கப்பலோட்டி.—ஒரு அமெரிக்கன் க ப்பல் னைபாட னவையிருந்ளே கற்புத்தாலிலிருந் து சிங்கப்பூருக்கு ஒருப்போய்விட்டது. அத்தினுடைய ஓட்டக்கன் கேதிரைகா நல்ல புகைக்கப்பலு டைய ஓட்டத்துக்குச் சமானமாய் இருக்கும்.

கற்குத்தா.

கற்குத்தாலில் இறந்திருக்கின்ற மிசியோ ன் பள்ளிக்கூடங்களில் ஒன்றைப் பார்த்தப்போது அல்லத்தது விசோப்புபுகானவர் வறுமைப்படி சக லவகையான ஆடம்பரங்களுடன் போனதென்கிலுத் கீழ்த்தையசாயுதலைய வறுமைபோல இரண்டுமேற் றைக்காடுவோரு சென்றிந்ததும் பிடித்துக்கொ ண்டு அவருக்குச் பண்கையாகப் பிறகேபோய்க் கள். விசோப்பு பள்ளிக்கூடத்தையும் பார்த்துக்கொ ண்டு திரும்பி போனகயில், அப்பள்ளிக்கூடத்தா ணுக்காரர் சிலர் ஒரு படித்தகத்தைக் துருக் கட்ட மாய் நிற்கின்றதை உலாத்தமர்களில் ஒவ்வர் கண்டு இதென்னகைட்டமென்று விசாரித்தபோது பின் னவர்கள் உத்தமராகச் சோன்னதென்கெனவெனில், புதியோற்போகை காலத்தில் எப்போதாவது ஒரு விசோப்பு எங்கேயாவது போக்குவரத்துப்பண்ணு ம்மொழது அவருத்தப்படுகே இரண்டு வெள்ளித் த டி கொண்டுபோனதானக் தீத்து அல்லது தீமோத் தேயுலுக்கேத்திற் கிருத்தல் எங்கேயாவது செ லியிருந்ததோவென்பதைக் கண்டுமேட்டுக்கும்படி அ ங்நிருப்புகளைப் பார்த்துகொண்டும்குள்ள.

சிறிஸ்து மார்க்கத்தைப்பற்றி இந்துக்கள் பகை சாத்த்கிறார்கள். எப்படியெனில், கற்புத்தாலிலு ன்ள கிறிஸ்துமார்க்கக் குறாம், அவ்விடத்திலே இ ஸ்தாபித்த கல்லூரியில் தாக்குப் ஒழுங்குப்பிரமா ணமாகச் சிந்தரா என்னுங் சீரமத்திலும் ஒரு இக் சிலிசுப் பள்ளிக்கூடத்தையும் ஏற்படுத்தும்படி. அப் படி ஏற்படுத்தினால் அது தங்களுடைய மத்தத்து விமோதமும் வரமென்று அல்லித்தத்திலுள்ள சிறித மத வையாலிகள் என்னுந் சகலமான போதிக் ம ன்றதும் ஒருமிக்கத் தரண்டு பண்ணின பரிசீலனை என்னவெனில், சினைகிற்கோம், மனுக்களைக் கொள்வனமேடுகிற பாதிரி இவ்விடத்திலும் வந்து விட்டான். உங்கள் பின்னகளைப் பத்திரமாய்ப் பாருங்கள்—பத்திரப்பாருங்கள். இதைப்பற்றி எ ங்களுக்குவலென்னவென்றென்றையுங்கள். எங் களுக்குப் பணக் செலவில்கொல் பாதிரிகள் பின் னகளைப் படிப்பிப்பார்களென்றென்னி அவர்க ளைப் போகவிடாதுதையுங்கள். அப்படிச் செய்து ண்டானாலும் அது உட்கே மனக்கலக்கலமும், வே னியிலே இருக்க்சியும், பின்னகன் உயிருடனாக்சி கிலும் அப்பின்னகன் மேசம்மோய்விட்டிருந் து பித்தாமாதாமாருக்குச் சஞ்சலமுமுண்டாதும். இதன் உண்மையை நீங்கள் அறிய விரும்புகிறீர்கள்? அப்படியானால் விசாரித்துக் காறுங்கள். மேற்சொல்லப்பட்ட காரியம் பாரளியென்று நீங் கள் நினைக்கச் சம்பலிக்கும் பின்னகன் கூடியவலு பிரயாசப்பட்டு உங்கள் பின்னகளை அந்தப் பன் னிக்கூடத்துக்கண்ப்பு அவர்கள் விலியிலே வேதா கந்தை வாக்சிக்குகிறார்கள். எச்சரிக்கையை இ ருங்கள், என்பது.

சீனம்.

சீனகேசத்துச் சமுத்திரங்களில் நின்ற கள்ளக் கப்பல்விட்டுத் திருந்தி கப்பலாக்கையும் பிடித் துப் படி இதிக் களார இரண்டு கப்பல்களை அனுப் பினார்கள். அந்தக் கப்பல் இரண்டுமே போய்ச் ச ன்றனடைய இருத்தநாறு சலங்குத்தோனிகளையு ம் பிடித்து அவைகளில் இருந்து மருந்து சன்மம் முதலிய சகலவகையான இரண்டுகளையும் எடுத்துக் சேதமாக்கித்தமன்றிக் கட்டுகறையாடிக்கள் ல் ஈற்றுறு பேரையுக் கொண்டுபோட்டார்கள். மேலும், இந்துக் கப்பல் இரண்டுமே இன்னும் வெது து மரவுக்குப்பெயர், அன்புதேடுகிற க்களக் கப்ப ல்களைச் சமுத்திரத்திற்குக் கொண்டு அவைகளையும் அழி த்துப்போட்டார்கள். அவைகளில் ஆயிரத்திருநா று அப்பாக்கியும் துவாயிரத் சனமும் ஏற்றியிருந் தது. அவர்களுர் ஆயிரத்தேழுநூறு போரவுக்குக் கொண்டுபோடப்பட்டார்கள்.

MORNING STAR.

Jaffna, December 13th, 1849.

A REMARKABLE CONVERSION.

[From the Correspondence of a Missionary.]

Tanwiah is a native of Cavally, near Cape Palmas; and he was educated by the Episcopal missionaries at that place. He was thoroughly instructed in the principles of Christianity, and became, no doubt, the subject of many earnest prayers. He had scarcely completed his education, however, when he contracted a strong disgust for religion, and he determined to escape from the influence of his teachers, by embarking on board an English trading vessel, in the character of an ordinary laborer.

While in this situation, he frequently entertained the sailors and others, by dressing himself in a large pea-jacket, and imitating the preachers of the Gospel whom he had been accustomed to hear. On one of these occasions, he was very much chagrined by a remark of one of the crew, to the effect, that what he had said, though uttered in sport, was nevertheless true. It drew from him some very contemptuous expressions upon the subject of the Christian religion, and also in relation to those who taught it; and at the same time he avowed his fixed belief in the doctrines of atheism.

Soon after this occurrence, he was transferred to a French trading vessel, among the crew of which he found himself in an element just suited to his own feelings. On one Sabbath, however, when all hands were employed in ship work, he received a severe contusion by the falling of a heavy piece of iron, and was taken to the hospital. Here he was left to reflection; and for a time he was almost overwhelmed by his fear of death; and the only relief he could obtain, was in the hope of speedy annihilation. "Why should I fear to die?" said he to himself. "If death comes, I die. This body will waste away and return to dust; and this will be the end of me." Such reflections quieted his apprehensions, in some measure, but they did not unburden his mind.

He was brought to the Gaboon, where he engaged in the service of the French on shore. Here he found several other young men who had received a religious education at Cape Palmas, and they agreed among themselves that as they had come here to obtain money, they would have no more to do with the principles in which they had been educated; but would conform, in all respects to the wishes and practices of those in whose service they had entered. Here they drank, used profane language, and desecrated the Sabbath, as if they were taking revenge upon the gospel for the restraints which it had formerly imposed.

On one Sabbath, as they were out on a shooting excursion, when it was Tanwiah's turn to fire, he was so much oppressed with the fear that the gun would burst in his hands and kill him, that he had scarcely strength to discharge it. And after the party had returned home, one of them took up a Testament, the only one they had among them, and began to read. This greatly annoyed Tanwiah, and he took away the Testament, and hid it. At the same time he reproached the other for introducing a subject which they had agreed to put aside altogether. But this book frequently met the eye of Tanwiah afterwards; but never, however, according to his own representations, without occasioning annoyance. Indeed, he hated the sight of it; still though he several times thought of destroying it, he never had the hardihood to do so.

The death of one of his associates, soon after made him feel very serious. He could not help imagining himself in the place of the dead; and as he assisted in carrying the corpse to the burying ground, he confessed that he felt a degree of anguish that was almost insupportable. He went home, took up the despised Testament, read a chapter in it, knelt down, and prayed earnestly for forgiveness; all of which, however, only seemed to increase his trouble.

While he was in this state of mind, but without avowing it, he came up to Baraka, and was invited into the study of one of the missionaries. He was reminded of the instructions he had received, the anxiety he must have caused his teachers, the wickedness of the life he was then living; and he was exhorted to give his heart to the Savior. This proved a word in season. For a time he hesitated, thinking it utterly impossible to become a Christian in the circumstances in which he was placed; and it was perfectly natural that he should have had these difficulties; for there was scarcely another spot in the world, humanly speaking, more unfavorable for the development of Christian character.

But even here, God gave him peace of mind, and enabled him to rejoice with joy unspeakable. He came forth from the ordeal with clear views of Christian doctrine, and with a heart overflowing with love to his Savior; and he endeavored to effect, with the genuine earnestness of a young convert, the conversion of all around him. He refused to work again on the Sabbath; and he could not bear profaneness or look upon intemperance without reproving them; and he never failed to warn those with whom he had intercourse, of a coming judgment.

From this time forward, he was an enigma to those who were about him. They knew something of the history of Christianity; and most of them were nominal professors of that religion; but it was the first time they had ever seen the real spirit and power of Christianity. This had now sprung up among them, from an unknown source. It had appeared, moreover, in the most unlikely of all subjects; but it confronted them with a power and consistency which they could not gainsay or resist.

Tanwiah would have been discharged or punished forthwith; but his services were too valuable for the former, and his earnest, dignified honesty saved him from the latter. A measure of indulgence was shown, therefore, that could not have been granted to any other person in the establishment.

When the term of his service expired, not finding himself in an atmosphere favorable to the improvement of his piety, he made application to be discharged. He found, however, that a conspiracy had been formed to detain him. He told the officer who had made this compact, in a frank but respectful manner, that he had not power to detain him. The officer tauntingly inquired how he would escape, as the whole country was under his surveillance; and if he ran away, he would certainly be brought back and punished. Tanwiah calmly replied, that he had no schemes of his own; that his confidence was in God, who, he knew, would release him. That night he pleaded earnestly for the interposition of his Heavenly Father; and he went to his bed feeling perfectly satisfied that his prayer had been heard. The next morning he went to the commander of the station, made known his wishes, and received a written discharge.

He is now a member of our Church, and exhibits the excellency of the gospel in his daily walk. Indeed, I do not know that I have ever seen a more striking illustration of the power of divine grace. He is warm in his expressions of gratitude to God for sending missionaries to his country. His influence is not only felt in our own mission; but it pervades the entire community around us; and we cannot but hope that God intends to make him the instrument of great good to his countrymen. And it should be the prayer of every friend of the Redeemer, that he would greatly multiply, not only the number of such as shall be saved, but the number of such as shall promise to be as extensively useful as Tanwiah, in Africa.

Missionary Herald.

HINDU HATRED OF CHRISTIAN TRUTH.—The Missionaries of the Free Church, established an English Seminary at Chinsurah on the model of their excellent Institution in Calcutta. Soon after it was opened, some of the orthodox Hindus of the place, as might have been expected, began to entertain serious apprehensions regarding the result of these labors. The Liberal Hindus determined to make common cause with their orthodox brethren, for the hatred of Christianity burns as fiercely in the bosoms of the one, as of the other. A body of highly respectable men united together on the occasion and produced the accompanying Proclamation:—"Friends! The Kidnapper, Dr. Duff, is come up to Chinsurah! Take care of your children! Take care! Be not indifferent about it. Hear what you will gain by making over incautious youth to the hands of the Padres in the hope of giving them a cheap education: at home, mental anxiety; abroad, infamy and disgrace—and every where, the deep distress attendant on the loss of a son, even when that son is living! Wish you to know the truth of this? Enquire; if what is said above be false, by all means send your boys there (to the Free Church School), and let them read the Bible. Be aware!" This Proclamation is unquestionably the greatest compliment which has yet been paid to the labors of the indefatigable and successful missionaries associated with Dr. Duff.

Friend of India.

ANCIENT COINS.—A correspondent at Madura writes under date of Nov. 16:—"Capt. Horsely spent the evening with us on Saturday; he showed us some ancient coins which had been lately found in the bed of a river near Calicut, on the western coast, that was very interesting. They were some of them as fresh in appearance, and the letters as distinct as when they were in circulation nearly 1800 years since. The heads of the emperors, Tiberius, Claudius and Nero, were distinct in every part, and the inscription enables one to ascertain the exact year that some of them were struck; some were 14 years older than the Christian era, and some 30 or 40 years younger."

INTELLIGENCE OF SIR JOHN FRANKLIN'S EXPEDITION.—Intelligence has been communicated by the masters of different vessels from the northern ocean, that some natives of that region came on board their ships when in Davis' Straits and drawing a sketch of two vessels, represented that they had been frozen up for four years on the west side of Prince Regent's inlet and that two others had been frozen up for one year on the east side; that they went on board these ships in March last and that the company on board were then all safe.

NEW ORDINANCE,

To amend the Law relating to Notaries.

Government have published a Draft Ordinance with the above title, designed, as we should judge, to throw the most of the Notarial business into the hands of practising lawyers. We give below Sections 3 and 4, showing what persons are capable of being admitted to the Office. All applicants, except advocates and proctors, are to be examined, and to be admitted by warrant of the Governor, and no one is allowed to practise without a certificate from the Secretary of the District Court of his being properly authorised to do so, and this certificate is to be renewed every year.

3. "And it is further enacted, that except as hereinafter mentioned no person shall from and after the time when this Ordinance shall come into operation, be capable of being admitted to act as a Notary in this island, unless such person shall have been previously admitted to act as an advocate or a proctor in the Supreme Court of this island, and shall then be entitled to act as such therein; or unless such person shall be of the full age of twenty-one years and shall have been bound by contract in writing to serve as clerk for and during the term of three years to a practising Notary in this island, and shall have duly served under such contract for and during the said term of three years, and shall after the expiration of the said term of three years have been examined in the manner hereinafter, in the sixth section of this Ordinance directed.

4. "AND WHEREAS the circumstances of this colony or of certain districts thereof may sometimes require, that for the present, persons other than those in the preceding section mentioned should be capable of being admitted to act as Notaries in this island, IT IS THEREFORE FURTHER ENACTED that it shall at any time be lawful for the Governor, when he shall see occasion, to require the Queen's Advocate or some Deputy Queen's Advocate to examine and enquire and to report to the said Governor as to the fitness and capacity of any person being of the full age of twenty-one years, and not being such advocate, proctor, or articulated clerk as aforesaid, who may desire to be admitted to act as a Notary, to execute the office and duties of that office in this island. And, if the said Queen's Advocate or Deputy Queen's Advocate shall after due and careful examination into the fitness and capacity of such person, be satisfied that he is fit and capable to execute the office and duties of a Notary as aforesaid, the said Queen's Advocate or Deputy Queen's Advocate shall report the same to the said Governor, and thereupon the person so examined shall be and be deemed capable of being admitted to act as a Notary in the island, any thing in the preceding section to the contrary notwithstanding."

A HINDU'S DESCRIPTION OF THE QUEEN.—Rajahgopal, one of the converts of the Free Church missionaries at Madras, accompanied Rev. Mr. Anderson to Scotland, and is now with him there. He had the privilege of seeing Her Majesty and Prince Albert in their late visit to Glasgow, and thus describes their personal appearance:

"The Prince is a tall, fine-looking German; but the Queen did not at all come up to my expectation. Like all the Easterns, I looked forward to something grand. I pictured to myself that she would be tall, robust and beautiful, decked in attire worthy of her royal dignity. But to my amazement she was thin and short, however with eyes beaming with life and intelligence, dressed in the most simple form,—a straw bonnet I think,—a cotton gown and a green shawl. Nothing showy, gaudy or grand,—an example of perfect simplicity to all in the realm."

EXPEDITION AGAINST PIRATES IN THE CHINA SEAS. In a recent expedition against a squadron of pirates by H. M. Brig *Columbine* and the Steamer *Fury*, they succeeded in destroying 24 junks, with large quantities of stores, and some 400 of the pirates are supposed to have been killed.—Subsequently three vessels under the orders of Commander Hay, proceeded in further search after the pirates, and succeeded in coming up with them and totally destroying 58 piratical vessels, mounting 1200 guns and manned by 3000 men. It is supposed 1700 of the pirates were killed by this attack.

RIVER STEAMERS.—A plan is proposed by a Mr. Bourne, for constructing a series or chain of small flat bottomed boats, attached to each other by chains or net work, and to be propelled by a steam engine, on a raft of the lightest possible construction. It is thought extensive river navigation may thus be obtained by steam, as the boats may be constructed so as to draw not more than 12 or 15 inches of water.—Just what is wanted to run from Kaitis to Jaffna. May we live to see them a going.

OBITUARY.—*Mrs. H. Scudder.*—We are called, in common with other numerous friends of the departed, to mourn the sudden removal from earth, of Mrs. Harriet Scudder, wife of Dr. J. Scudder of the American Madras Mission. She died at her own residence in Madras on the 19th of Nov., after only a few days' illness. Her death, though sudden, was most peaceful and happy. She was ready to give up the most endearing earthly attachments and life itself, at the call of her Savior. Light and immortality beamed from heaven upon her departing spirit, and death was disrobed of its terrors, the dark grave of its gloom. We would offer our cordial sympathies to the bereaved husband and children, both in respect to the greatness of their loss, and the "grace abounding" in the last moments of our departed friend. No one could fail in view of such a scene to offer the aspiration of Balaam, "Let me die the death of the righteous, and let my last end be like his." We are permitted to copy the following extract from a letter to a missionary sister in Jaffna, written the day after the event, by a mutual friend:—

Our beloved and amiable Sister Scudder has exchanged mortality for life. Up to yesterday afternoon at 2, no apprehensions were entertained of danger, although she had been indisposed for some days. Her stomach was out of order and no food was retained, and she was afflicted too in her limbs by cramps that gave her great pain. At the hour above named, she appeared to be sinking; and another medical gentleman, Dr. Shaw, was called, but of no avail; she continued gradually to sink till 10 minutes of 8, when she expired. She was perfectly conscious till within 10 minutes of her death and perhaps to a later period, but within that, she was able to speak. Her last sentence was, I believe, thanks tendered to Dr. Shaw for his attention to her. She was of course aware early in the evening that her end was near and gave various directions relative to matters of personal concernment. She has escaped and is gone to Heaven! Happy, thrice happy is her sainted spirit in the Eden of love. You as one of our fellow voyagers in a two-fold sense may say:—

"Our sister the haven has gained;

Out-flying the tempest and wind,

Her rest she hath sooner obtained,

And left her companions behind,

Still tossed on a sea of distress,

Hard tiding to make the best shore,

Where all is assurance and peace

And sorrow and sin are no more."

May God graciously sustain the family in this severe bereavement.

OBITUARY.—Died on Tuesday the 6th of November, Mrs. Schwarz, the wife of Rev. J. M. N. Schwarz of the German Mission at Tranquebar. She was a very good friend to all who knew her, especially to the poor Christians and was dearly loved by them. She leaves a deeply afflicted husband and relations to mourn their loss. She was 15 years, 7 months and 12 days old, having been a wife only 11 months and 7 days. "God's ways are truly not as our ways. Here we see but in part and know but in part, and God's movements often appear to us involved in clouds and darkness. But faith teaches us to adore that wisdom which we cannot fathom, and trust that Love which, without any admixture of human weakness, afflicts us only for our profit."—Communicated.

CURIOUS REMEDY FOR THE PRESERVATION AND RESTORATION OF SIGHT.—Short sightedness is occasioned by a roundness and prominence of the eye balls. To lengthen the sight rub the eyes from the inner to the outer angles. By this process the eye ball is flattened and the angle of sight extended. Long sight is caused by the flatness of the eye balls. To shorten the sight rub from the outer to the inward angle. By this process the eye ball is rounded, and the angle of sight shortened. By these methods one may adjust his sight to his liking, so as to read with the naked eyes as well when old, as when young.—It is said that the late John Quincy Adams practised on his eyes in this manner and that he had the habit of manipulating his eyes, while listening to the conversation of other persons. He never wore glasses and yet his sight continued good to the last.

MISSIONARY.—Letters have been received from Mr. Hoisington, dated Calcutta, Nov. 15th, stating that he had experienced considerable improvement in health, and that passage had been taken for the United States for himself and family on the U. S. Ship *Milton*, that was to sail about the 36th of November.

SESSIONS OF THE SUPREME COURT.—The next sessions of the Supreme Court are to be held in Jaffna about the 15th January; in Chidlaw about the 14th February. Mr. Justice Temple will we suppose take the northern Circuit.

TIGERS AT SINGAPORE.—The Governor of Singapore has sent a requisition to the government of Bengal for a number of Shikharries (huntsmen) to exterminate the tigers from that Province. They are said to be so numerous and fierce, that no one dares to venture out after night-fall.

SWIFT SAILING.—The American Ship, *Sea Witch* has performed the voyage between Calcutta and Singapore in nine days, a speed which is equal to that of a good Steamer.—*Friend of India.*

RESIGNATION OF THE BISHOP OF MADRAS.—Bishop Spencer has resigned his bishopric, and it is said Dr. Deatly, late arch deacon at Calcutta has been appointed to fill the vacant see.

REMOVALS.—Dr. Dyce is under orders to remove to Galle to take the place of Dr. Cameron.

Staff Assistant Surgeon Cowen is ordered to proceed from Nuera Elia to Jaffna as Dr. Dyce's successor.

Mr. Advocate Grace, has we understand effected an exchange with Mr. Advocate Murray.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last mail, intelligence from England to October 24, has been received.

In England, the cholera had much abated. The Revenue Returns for the last Quarter showed a gratifying increase. The increase in the Post Office is equal to 8 1-2 per cent. Her Majesty proposes to make a formal visit to London in celebration of the opening of the new Coal Exchange; when there will be a great display, in honor of the occasion.—The English Government has addressed a note to the Russian Minister, expressing the earnest hope, that Great Britain will not be forced, by the persistence of the Russian agents at Constantinople, to demand the extradition of the Hungarian refugees, to "adopt measures for the maintenance of principles which are identified with her political interests, and with her position in the scale of nations."

It is also expressed in this affair, and has also expressed its determination to follow the policy proposed by England in this affair, and has addressed a letter to the Russian Minister, repeating the arguments of Lord Palmerston, and manifesting an equal determination to maintain at all hazards the independence of the Porte. With regard to the refugees, it appears that they are still at Vidin, and that in order to secure the protection of the frontier, Great Britain and about 20 other officers have been stationed at the frontier, while Kossuth, Demitrieff, Guxon and the great bulk of their companions have indignantly refused to secure their safety by such apostasy.—In France, the Committee appointed by the Legislative Assembly to report on the demand for a supplementary credit to defray the expenses of the expedition to Rome, has elected M. THIERS as its reporter, by a large majority. The favorable opinions of this statesman on the Roman question suggest the probability that the report of the Committee will accept the Papal edict provisionally and will leave all other matters to the Pope's liberality and justice. In the meantime the Ministers have declared, in the presence of the Committee, that the edict and amnesty have not satisfied them, and have given so much discontent to the Roman people that the French army cannot for the present be withdrawn from Rome.

From Berlin, we have the announcement that the ratifications have been exchanged between Austria and Russia, for the establishment of the new Central Power, and that the Council of Administration has given its adhesion to the measure.

The accounts from the United States inform us of a fresh diplomatic difficulty in which the Government has become involved. On this occasion the misunderstanding has taken place with the legation of Great Britain and has arisen out of the Mosquito question, which has so long threatened to embroil the two countries in disputes. The affair has excited much attention in New York, where it is considered far more important in its consequences than the quarrel with the French ambassador.

In Canada blood has again been shed; at a meeting convened at Bytown, Montreal, to present a congratulatory address to Lord ELGIN. Both parties went to the meeting armed, and after a desperate fight between them, the Radicals, who convened the meeting were driven from the ground, and the Tories thereupon passed resolutions condemning Lord Elgin and the Ministry. The disturbance was not settled until the military were called out, and it was feared that similar riots would occur at Toronto if the Governor General should carry out his intention of visiting that city.

Gardner's Chronicle Newspaper.

DEFENCE OF THE KAIT'S MAGISTRATE.

To the Editor of the Morning Star.

SIR—You will greatly oblige us by inserting the following in your issue of this day.

We have read with great surprise a communication in the Colombo Observer of the 1st ultimo, signed "Proclaimant" respecting the Court at Kait. Inasmuch as the "alleged irregularities" have no foundation in truth, we the undersigned know very well that Summons and Subpenas are immediately issued from the Court on the very day in which the cases are instituted, and the cases are decided speedily and without trouble or expense to the parties concerned. Plaints are always taken by the Clerk from the mouth of the complainants without giving unnecessary trouble or expense. As the Magistrate understands the native language, the inhabitants have no occasion to enter complaints in writing, nor are they required to do so. If any May is is decided speedily in this Court for trial. When there is any occasion to do so, it is paid in the presence of the Magistrate.

We as well as other inhabitants can testify that the cases are called in the presence of the Magistrate and are disposed of by him, but the Clerk is never allowed to call the cases, with out the Magistrate, as is practised in some other Courts. The Clerk himself performs the duties. No assistance is allowed, and he has no son as is falsely stated in the said communication. The Magistrate is a native man. And having been a Proctor for several years, is well aware of the conduct of subordinate officers of Courts. As soon as he entered upon the duties of

his office he made a rule that all business should be transacted under his immediate supervision. All the inhabitants belonging to the jurisdiction of the Court are well satisfied, with the ability, uprightness and activity with which he conducts the business of that Court. It may be observed here that his decisions are seldom appealed from, as they are conformable to the laws and customs. When they are appealed, they are almost invariably confirmed.

We wish the other Magistrates who entrust their business, to some extent, to their subordinate officers, would imitate him in his respect as well as in disposing of cases promptly. The Clerk of that Court is also an honest man. As we the undersigned come forward under our true names for the public good, we wish your anonymous correspondent would do the same.

Islands, Nov. 10, 1849.

J. GREGGIE.
S. M. NUTT.
H. HOSMER.
J. CLOUGH.
E. T. McLEAN.

ROADS—ROADS.

Dear Mr. Star:—

A long time ago, we heard much about a new Road Ordinance, and that the people must all work to make new roads, or pay a tax for that purpose. Wonder is now what has become of that? Could the Kandy rebels scare the Government so they will give it up? We hope not. We like that Ordinance and are ready to pay our taxes to have a good road. Once we did not think so, and asked what is the use of cutting our gardens and making new roads? Can't we travel as our fathers did? But now every body sees that Mr. Dyke, the Government Agent, knows better than we did, that good roads, are good for us—good for our families and good for our people when they go to market. We people, living at Batticotta and Changany, ask you, Mr. Editor, to plead for us that the road between Changany and Batticotta may be soon made, and we will be glad to pay our taxes. This road is very much travelled, and how the wet and mud make it almost impassable. Some bandies will sink more than a cubit deep in mud. Every day a great many persons go over this road. Where one bandy goes over the road from Batticotta to Araly, six bandies may go from Batticotta to Changany. Not any country road is so much travelled, as this. If any one doubts, let him examine and see how much it is cut by bandy wheels, and where does the grass grow on it? Many, very many people will be glad to have this road made soon, because it leads to Bazaar, and is very much travelled, and all will be glad to pay their taxes or work. Araly people and island people go over this road every day, many, very many of them. It will be good for them all to have this road made good.

Yours,

December 6, 1849.

MANY INTERESTED ONES.

SHIPPING INTELLIGENCE.

KAITES.—ARRIVALS AND DEPARTURES.—November 18th, 1849.—Arrived Schooner Hameed, Anthony Maristal from Colombo Nov. 10th, bound for Negapatnam in ballast.

November 13th.—Sailed Schooner, *Catrel* Loppopilly for Topponotary, cargo sundries, passengers 13 natives.

November 20th.—Arrived Schooner Wanderer, J. Hendrick from Colombo Nov. 12th, Paumban Nov. 17th, bound for Negapatnam, cargo coir rope.

November 21st.—Arrived Brig Ruby, J. Mooloo from Colombo Nov. 16th, Paumban Nov. 17th, bound for Jaffna, cargo sundries, passengers Rev. Robert Brun, Mrs. Brun and servants and 3 natives. Sailed for Negapatnam, Dec. 4th, cargo, gunny bags.

Arrived Schooner Paravaventa Maria Joseph de St. Anna, Savarnimootoo from Colombo Nov. 14th, bound for Negapatnam, cargo sundries.

November 21st.—Sailed Brig Nansory, M. Salispilly, for Colombo, cargo bale of tobacco, passengers 3 natives.

December 2d.—Sailed Brig Providence, S. Wallislar for Meysa, cargo tobacco, bales, passengers 4 natives.

December 4th.—Sailed Brig Ruby, Unasimuttoo for Negapatnam, cargo gunny bags.

JAFFNA.—December 1st.—Arrived Brig Advalochemy, J. Toranoo from Galle Nov. 10th, from Colombo Nov. 15th, bound for Jaffna, cargo sundries, passenger 1 native.

December 4th.—Sailed Cutter Veraleichmy, C. Callicuty for Colombo and Galle, cargo sundries, passengers T. R. Dyce, Esq., M. D. Alexander Grace, Esq., G. Forbes, Esq., and 6 natives.

FOR SALE.

A large Parlor Organ, with four full stops and a swell.

The stops are Principal, Dulciana, Open Diapason and stop Diapason. The instrument may be seen at Manepay.

Also a Bullock coach and a pair of coast bullocks.

Inquire of W. SCUDDER.